

NALATEN AAN HET ANNE VAN DEN BAN FONDS

‘Mensen opleiden is de beste vorm van hulp’

Veel alumni dragen het Anne van den Ban Fonds een warm hart toe; sommigen nemen het zelfs op in hun testament. ‘Iemand aan een goede opleiding helpen, is een van de meest rendabele investeringen die je kunt doen.’

TEKST ANJA JANSSEN FOTOGRAFIE GUY ACKERMANS

Toen het Anne van den Ban Fonds in 1992 werd opgezet, liep Nathalie (49) als student rond bij de leerstoelgroep Voorlichtingskunde van professor Van den Ban. De alumna (Rurale ontwikkelings-sociologie, 1995) herinnert zich dat ze een paar keer heeft gesproken met de in 2016 overleden mede-initiator van het fonds, die destijds al met pensioen was. ‘Anne van den Ban stond heel hoog op de lijst van ‘goden’ als je voorlichtingskunde studeerde. Hij heeft heel veel gedaan voor het vakgebied.’ Dat ze Van den Ban persoonlijk had ontmoet, speelde mee toen Nathalie, werkzaam bij WUR, met haar partner Rob een goed doel zocht voor in hun testament. Het Anne van den Ban Fonds stelt veelbelovende studenten uit ontwikkelingslanden in staat in Wageningen een masteropleiding te volgen. ‘Het spreekt me vooral aan dat je via een opleiding mensen kansen geeft om zelf te kunnen werken aan verbeteringen in hun

land. Dat is op de lange termijn de beste vorm van hulp.’

LAATSTE WENSEN

Zo’n vijf jaar geleden besloten Nathalie en Rob (Moleculaire wetenschappen, 1993) een testament op te maken. Sterfgevallen in hun directe omgeving zetten hen aan het denken, vertelt Rob (52), die na een carrière als ICT-manager tijdelijk gestopt is met werken. ‘Dan ga je ook eens nadenken over wat er voor jou op je pad ligt in de toekomst.’ Nathalie: ‘We hebben geen kinderen. We reizen heel veel, dan kan er altijd wat gebeuren.’ Naast familieleden en het Anne van den Ban Fonds namen ze in hun testament een mensenrechtenorganisatie op. ‘Dat onze laatste wensen op papier staan, geeft nabestaanden duidelijkheid’, zegt Rob.

Nathalie en Rob leerden elkaar kennen tijdens hun studie. Op stage in Nepal, waar Nathalie het functioneren van de landbouw-

voorlichtingsdienst onderzocht, besepte ze dat dit werk net zo goed door een Nepalees kon worden gedaan, als die de juiste opleiding zou hebben. Daarom deed ze al regelmatig donaties aan het Anne van den Ban Fonds. ‘Ik hoop dat zo veel mogelijk gemotiveerde mensen een kans krijgen om in Wageningen te studeren. Ik verwacht dat hun kennis en ervaring zich als een olievlek verspreidt, doordat zij op hun beurt mensen opleiden.’ Rob is het daar helemaal mee eens. ‘Iemand aan een goede opleiding helpen, is een van de meest rendabele investeringen die je kunt doen.’

VRIJHEID

Ook alumna Thijs Jansen (72) zette het Anne van den Ban Fonds in zijn testament. ‘Het heeft mijn grote sympathie dat je jonge, getalenteerde mensen in staat stelt een master in Wageningen te doen. Ik heb zelf veel te danken aan Wageningen, dat gun ik anderen ook’, zegt Jansen, die in 1974 is

Anne van den Ban, mede-initiator van het gelijknamige fonds, omringd door studenten die met een beurs in Wageningen studeerden.

afgestudeerd als landbouweconoom. 'De vrijheid die je had bij de inrichting van je studie vond ik heel mooi, net als de ervaring die je tijdens de verplichte half jaar praktijk opdeed en de breedheid in de herkomst van de studenten.'

Een van de andere goede doelen in Jansens testament is de Prostaatcancerstichting. 'Ik leef al 21 jaar met prostaatcancer. Ik was er vroeg bij en had het geluk dat ik steeds meekon met nieuwe medische ontwikkelingen. Die zwarte wolk van toen is al lang weg.'

Mocht Jansen overlijden, dan gaat zijn nalatenschap naar zijn vrouw. Er zijn geen kinderen. Na haar overlijden krijgen de goede doelen de resterende bezittingen.

Zonder een overheidsstelsel van beurzen en leningen had Jansen niet naar Wageningen gekund. 'Afhankelijk van je studieprestaties, was die beurs hoger of lager. Zo kreeg ik in mijn eerste jaar 2900 gulden, maar omdat ik twee vakken van de propedeuse opnieuw moest doen, was dit het tweede jaar nog

maar 10 gulden. Toen hebben mijn ouders dat toch aangevuld.' In zijn derde jaar kreeg Jansen weer 3000 gulden. 'Ik had later ook nog bijbaantjes, zodat mijn ouders maar weinig hoefden mee te betalen.'

Jansen deed bijna 7,5 jaar over zijn studie. 'Dat was toen gangbaar. Ik heb een half jaar in het bestuur van KSV gezeten en extra vakken gedaan. Mede daardoor kreeg je een brede ontwikkeling.' Daarmee kon Jansen na zijn afstuderen bij veel organisaties terecht. Zo werkte hij als docent economie, als ambtenaar op het ministerie van EZ en als zelfstandig pensioenadviseur voor ondernemingsraden.

De vrijheid die hij had om zijn eigen pad te volgen, gunt Jansen ook de Anne van den Ban-studenten. 'Het fonds financiert een opleiding en daarna moeten ze het zelf doen. Je mag hopen dat ze de noden in hun land helpen oplossen. Maar in beginsel geldt voor mij: je financiert een opleiding en dan zijn ze vrij.' ■

SCHENKEN VIA HET TESTAMENT

Het Anne van den Ban Fonds steunt veelbelovende masterstudenten uit ontwikkelingslanden, zodat zij na hun afstuderen kunnen bijdragen aan de duurzame ontwikkeling van hun land. Sinds de oprichting in 1992 heeft het fonds 319 studenten een beurs gegeven. Voor meer informatie over schenken via het testament en voor het aanvragen van een informatiebrochure:

www.universiteitsfondswageningen.nl/nalaten

Meer informatie over het Anne van den Ban Fonds: www.annevandenbanfonds.nl